

раздрана кожа и откъснатъ кракъ, легеше едрото му куче, лижеше ранитѣ си и гледаше съ тѣжни, кафяви очи въ очитѣ на приятеля си. На нѣколко крачки до него се чернѣеше мъртвото тѣло на стрѣвницата. Тя бѣше цѣла опърлена, разкъсана.

Андрей приближи. Караманъ се опита да завърти радостно голѣмата си опашка, но изпищѣ и падна по гърба си. Когато овчарѣтъ се наведе и погали главата на своя приятелъ, езикътъ на кучето кротко лизна ржката му. То сякашъ благодарѣше на Андрея за това, че се е погрижилъ за него. Но не можа нито да стане, нито да мръдне, за да вземе комата хлѣбъ, който овчарѣтъ му подаде. Само го гледаше съ умни, влажни очи и скимтѣше. Скоро очитѣ на кучето се притвориха, бѣлна се бѣлото; то потрепера, отпусна глава на тревата, опъна тѣлото си и умрѣ — умрѣ спокойно въ ржцетѣ на своя вѣренъ приятелъ.

Андрей стана. Дръпна ржака си, обърса сълзитѣ и се огледа.

Наоколо бѣше тихо, слънце грѣеше, а нѣкъде, кацнала на вѣйка, пѣеше птица.

